

A Palócföld szerkesztő bizottsága felkért, hogy írjam le néhány sorban, hogyan, mikor, milyen körülmények között jegyeztem el magam az újságírással és az irodalommal. Mondhatom, alaposan feladták a leckét, hiszen ez a kérdés engemet is hosszab idő óta foglalkoztat, és egészen megnyugtató, teljesen kielégítő választ mindmáig nem találtam. A választ az nehezíti, hogy mindenekelőtt egy mellékes kérdést kellene tisztázni: hogyan van az, hogy valaki elindul a család meg-

szokott útján, és noha sem felmenő sem oldalágon egyetlen értelmiségi sem található a családban, mégis kora gyermekkorban a legmerészebb álmok foglalkoztatják: író, újságíró szeretne lenni.

Furcsa módon az ellentmondás ellenére, a környezetet nevezném meg tettesnek. A közös-konyhás kis házikóban unokafivéreim — egyik kovács, másik szobafestő — a képzőművészet iránt éreznek hajlamot, és mint egyetlen csodálójukat nagy szeretettel vesznek körül. Már négyéves koromban a betűket tanítgatják nekem kalendáriumi és bibliai történetek alapján. Apám nagy mesélő, édesanyám pedig titkos könyvbarát, ha csak teheti olvas. S az első nagy lelki megrezdüléseket is a környezet adja: nagynéném az elviselhetetlen szegénységből egy szekta karjaiba menekül, szemem láttára vesszőzi véresre magát a másvilági örömkért. Csendörök viszik el, csendörök keresik unokafivéreimet is, akik megszöktek a levante kiképzés elől.

A félelem iratja velem az első verset nyolc éves koromban, később ciklust írok édesanyám erőfeszítéseiről és szenvedéseiről. Tizenhat éves koromban ezzel a vers-ciklussal megnyerem az egyik ifjúsági lap irodalmi pályázatát. Arra gondolok költő leszek, mégis novellát írok, amely megjelenik, és drámát amelyet elemi iskolás társaimmal betanulunk és előadunk. Amikor az érettségit letettem a békéscsabai reál-gimnáziumban, egyedül írtam fel a kérdőívre a szokatlan pályát: újságíró. Ezt választottam és a bátorításért hálás szívvel kell megemlékeznem Gyöngyösi János könyvkereskedőről, aki nemcsak buzdított, de könyveket is kölcsönzött.

A felszabadulás óta teljesen ennek a szenvedélyemnek élek. Több könyvem megjelent (Lásd: Magyar Irodalmi Lexikon II. kötet), és számos antológiában szerepeltem írásaimmel. Sok novellát és egy rádiódramát írtam a rádiónak. De mindez még csak a stílusgyakorlatok időszaka. A nagy tervek megoldása a jövőre maradt. Tavaly nagy megtiszteltetés ért, kitüntettek a Madách Emlékplakettel.

Mondanom sem kell, hogy a költészettel, mely általában minden gyengébb idegzetű, érdeklődésű fiatalnak betegsége, talán véglegesen szakítottam. Újabban nagy érdeklődéssel tanulmányozom a modern drámákat és a színpadtechnikát: szeretnék jó drámát írni. Így kísérnek a vágyak és álmok utamon, miközben az élet realitásai olykor nehézségeket támasztanak, olykor megajándékoznak csodálatos sztorikkal, amelyek ott gyülekeznek jegyzetfüzeteimben.

LAKOS GYÖRGY